

" ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਸਵੱਛ ਬਣੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣੇ, ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਕਾਰਣ - 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮ " (ਮਾਤੋਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕਿਆ)

ਗੀਤ:- ਜਾਣੇ ਨਾ ਨਜ਼ਰ , ਪਹਿਚਾਣੇ ਜਿਗਰ ...

ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਣੀ। ਕਾਮਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਮਹਿਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਇੱਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਵਿਆ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਵਿਆ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੇ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗਤਿ ਸਦਗਤੀ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਉਵੇਂ ਵੀ ਕਾਮਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਰਤੱਵਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂਨੇ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੇਖੋ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਜੋ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉਹ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਸਨੇ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਮਹਾਨ ਕਰਤੱਵਿਆ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਡੇ ਲਈ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਲਈ ਮਹਾਨ ਉੱਚ ਕਰਤੱਵਿਆ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਹਰਤਾ ਕਰਤਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆ ਕਰਕੇ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਉੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਸਮੇਤ ਸਭਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਕਿਹੜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਤਮਿਕ ਬਲ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ, ਇਸਲਈ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਪਰੰਤੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਉੱਚੀ ਨਾ ਬਣੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਆਤਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਉਸੇ ਤਾਕਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹਰੀ - ਭਰੀ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੁਖਦਾਈ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੀ? ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਵੱਛ ਨਹੀਂ ਬਣੀਆਂ ਹਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖਦਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹ ਆਕੇ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਵੱਛ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਮਪਿਓਰਟੀ (ਅਸਵੱਛਤਾ) ਲਗੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਇਮਪਿਓਰਟੀ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਬਦਲ ਕਰਕੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਵਿੱਚ ਆਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਸਭ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਦਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਿਓਰੀਫਾਇਡ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਫਿਰ ਅਥਾਰਟੀ ਉਹ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲੇਗੀ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੋਜ਼ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਪੇਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਾਤਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਅੱਜ ਕਿ ਜਮਾਂ ਹੋਇਆ? ਸਭ ਆਪਣਾ ਹਿਸਾਬ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕਿੰਨਾ ਫਾਇਦਾ ਰਿਹਾ, ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਰਿਹਾ? ਜੇਕਰ ਨੁਕਸਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਫਾਇਦੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ - ਜਾਂਦੇ ਆਪਣੀ ਜੋ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਫੜਦੇ ਚਲੇਗੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਬਣੇਗੇ, ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਦੇ ਠੀਕ ਹਨ... । ਨਹੀਂ। ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਉਹ ਦੇਵਤਾਈ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਜੋ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਸੰਸਕਾਰ ਚਲਦੇ ਸਨ, ਹੁਣ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਛੁੱਟਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਸਨ ਉਹ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਲੋਭ ਜਾਂ ਮੋਹ ਆਦਿ ਜੋ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਦਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਬਦਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਛੱਡਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਅਸੀਂ ਬਦਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਛੁੱਟਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਬਦਲੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਦਲਣ ਦਾ ਫਰਕ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਚੋਂਜ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿਕਾਰੀ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚੱਲਦੇ ਰਹੀਏ, ਬਾਕੀ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਕੀਤਾ, ਬਸ। ਨਹੀਂ। ਸਾਡਾ ਜੋ ਕਰਮ ਦਾ ਖਾਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਸੰਭਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਵਸ ਹੋਕੇ ਆਪਣਾ ਵਿਕਰਮੀ ਖਾਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਪੇਤਾਮੇਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 10 - 15 ਮਿੰਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ

ਕਿਵੇਂ ਬੀਤਿਆ? ਕਈ ਤਾਂ ਨੇਟ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬੋਝਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਲਈ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂਗੇ। ਇੰਨੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਫਿਰ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਕਰਮ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਤੇ ਬਚਣਾ ਹੈ ਨਾ।

ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੇ ਹੀ ਬੁਰਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਟਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਮੁੱਖ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਵੀ ਕੁਝ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ (ਪੁਰਸਾਰਥ) ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਕਿਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਸੁਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਨਾ! ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੁਣ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਲਜ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਵੱਛ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਟੀਚਾ ਹੈ ਉਹ ਅਸੀਂ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਡਾਕਟਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਡਾਕਟਰੀ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਡਾਕਟਰ ਬਣਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟਦੇ ਸਵੱਛ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸਵੱਛ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਕੀ ਹੈ? ਦੇਵਤਾ।

ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ... ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ? ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਣੇ ਬਣਾਏ ਹਾਂ, ਨਹੀਂ। ਬਣਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਵਿਗੜੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਡਿੱਗੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਬਾਪ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰਿਲੇਸ਼ਨ ਜੋੜਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਆ ਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਆਖਿਰ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਹੋ ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਹੋ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹੋ? ਜਿਵੇਂ ਲੋਕਿਕ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ, ਬੱਚਾ ਬਾਪ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਹੋਕੇ ਚਲੋ। ਕਿਵੇਂ ਚਲੋ! ਉਸਦਾ ਆਦਰਸ਼ (ਪ੍ਰਮਾਣ) ਇਹ (ਬਾਬਾ) ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਸਭ ਕੁਝ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੋਕੇ ਚਾਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਫਾਲੋ ਫਾਦਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੁਝ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਧੀ ਸਾਫ਼ ਗੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਚਲਦੇ ਰਹੋ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੋ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਘੱਟ। ਨਹੀਂ ਸੁਣੋ ਘੱਟ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਵੱਧ। ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆਓ ਉਸਦਾ ਪੁਰਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਦੇ ਰਹੋ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਇੰਨੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹੋ, ਸੁਣਦੇ ਰਹੋ...। ਨਹੀਂ। ਅੱਜ ਜੇ ਸੁਣਿਆ ਉਸਨੂੰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ, ਬਸ ਅਸੀਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਉਸੇ ਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾਂਗੇ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਜਿਹੀ ਦਿਨਚਰਿਆ ਬਣਾਵਾਂਗੇ, ਆਪਣਾ ਅਜਿਹਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਾਂਗੇ। ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਤੇ ਵੇਖੇ ਕਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਜੇ ਕਿਹਾ ਨਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ। ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਜੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਕਰੋ। ਬਸ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕਰਨੀ ਦੇ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿਓ। ਸਮਝਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ, ਇੰਨੇ ਹੁਣ ਫਾਲੋ ਕਰੋ। ਇੰਨੇ ਫਾਲੋ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੇ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ।

ਦੂਜੀ ਮੁਰਲੀ :-1957

ਗੀਤ :- ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਸਾ ਦੇਖੇ ਸੰਸਾਰ ਹੈ...।

ਇਹ ਗੀਤ ਕਿਹੜੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੰਗਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਕਿਹੜਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਨੰਬਰਵਾਰ ਦਸੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਹਾਂ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸੰਤਾਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੰਕਰ ਸਾਡੇ ਤਾਇਆ ਜੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੋਏ। ਇਹ ਹੈ ਸਾਡਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ... ਇਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧ ਰਚਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਐਨਾ ਹੀ ਸੰਬੰਧ ਕਰਾਂਗੇ। ਵੇਖੋ ਸਾਡਾ ਸੰਬੰਧ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਹੈ! ਸਾਡਾ ਗ੍ਰੈਂਡ ਪਾਪਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਸ੍ਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਰ - ਹਰ ਭੋਲੇਨਾਥ ਸ਼ਿਵ ਮਹਾਦੇਵ। ਉਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਦੁਖ ਹਰਤਾ, ਸੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਵਾਰਾ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬੜਾ ਹੱਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਦਾ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਦੋਨੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਤਕ ਪਿਤਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈ, ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੇਖੋ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਹੈ- ਮਲੇਛ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਲੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਅਲੌਕਿਕ ਕੰਮ ਦਾ ਉਜੂਰਾ (ਮੁਨਾਫ਼ਾ) ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪਦਵੀ

ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ! ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ?

ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਪਲੀਟ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਈਏ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਕੇ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲੈਣਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਲਾਟਰੀ ਕਿਓਂ ਨਾ ਵਿਨ ਕਰੀਏ! ਉਹ ਹੈ ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੋਏ ਜਾਣਾ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਹਨ ਜੋ ਦੇ ਲੱਭੂ ਫੜਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਥੋਂ ਦਾ ਵੀ ਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਬੈਠੁੰਗੇ ਵਿੱਚ ਰੁਝ-ਨ-ਰੁਝ ਸੁੱਖ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਨੂੰ ਮੱਧਿਅਮ ਅਤੇ ਕਨਿਸ਼ਠ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਕਹਾਂਗੇ, ਨਾ ਕਿ ਸਰਵੋਤਮ ਪੁਰਸਾਰਥੀ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਆਨਾਕਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਕਿਓਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਤਾਂ ਗੁਰੁਨਾਨਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਦੋਦਾ ਦੇ, ਲੈਂਦੇ ਥੱਕ ਪਾਵੇ (ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਸੀਂ ਕਿਓਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹਵਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਪਦਵੀ ਪਾਈਏ ਪਰੰਤੂ ਵੇਖੋ ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਓਂ? ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਾਰਾ ਸਾਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਰਸ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰਸਨਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ... ਆਦਿ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਵਕਤ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤਾਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਬੰਧ ਜੋੜਨਾ ਹੈ ਜੋ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਸਿੱਧੀ। ਪਰ 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਠੰਡੇ ਨਾ ਹੋ ਜਾਣ। ਇੰਨੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਨਾ ਕਿ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਕਤ ਪੁਰਸਾਰਥ ਵੀ ਕਰੀਏ, ਫਿਰ ਵੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਦ ਡਿੱਗਣਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀ ਕੀ ਹੋਈ? ਪਰੰਤੂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਸੁਵੇਤਮ ਸਿੱਧੀ ਮੁਕੱਰਰ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਮਿਲੇਗੀ ਨਾ! ਬਾਪ ਆਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੇਜ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡਿਗਾਂਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਮੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ, ਸਤਿਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸੁੱਖ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਤੇ ਆਧਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਓਂ ਨਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਆਪਣਾ ਸੁਵੇਤਮ ਪਾਰਟ ਵਜਾਈਏ ! ਕਿਓਂ ਨਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਉਹ ਵਰਸਾ ਲਈਏ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਮਨੁੱਖ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਆਵੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾ ਦੇ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਪਾਰਟ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੁਕਰਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਕੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਪਾਰਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿਓਂ ਨਾ ਸਰਵੋਤਮ ਪਾਰਟ ਵਜਾਈਏ।

ਅੱਛਾ - ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਂ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਮਿਤੀ ਨਾਲ ਕਾਰਣ ਨੂੰ ਨਿਵਾਰਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਭਵ : ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜੋ ਭਾਵੇਂ ਹਲਚਲ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਅਚਲ ਬਣੇ। ਜਦ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਨ ਦੇ ਬਜਾਏ ਨਿਵਾਰਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਕਾਰਨ ਹੀ ਨਿਵਾਰਨ ਬਣ ਜਾਵੇ ਕਿਓਂਕਿ ਮਾਸਟਰ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀਆਂ ਚੀਂਟੀ ਸਮਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ਼ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕਿਓਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜੋ ਹੋਇਆ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਲਿਆਣ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ.. ਭਾਵੇਂ ਰੂਪ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ਼ ਦਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਸਮਾਈ ਸੇਵਾ ਹੈ - ਇਸ ਰੂਪ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰਹੋਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।
